לא הכל צריך לבדוק

לפני כמה חודשים הייתי אצל חברים בירושלים. ישבו שם מסביב לשולחן כל מיני ירושלמים והסתכלו עלי כעל יצור מהחלל. גם היו לי גרביים שחורים (ואני לא דתית), גם סיפרתי בריחות גסות וגם אני מכירה אישית את שלמה ניצן. שלוש תכונות כאלה באשה אחת, לפי דעת הירושלמים, מהוות יצור חריג. אגב, ירושלמים, כשהם פוגשים מישהו מתל־אביב, מייד מפסיקים את השיחה שהם ניהלו בזמן שהתל־אביבי נכנס, ותיכף מרעיפים על היצור מהשפלה מטר של שאלות אינטליגנטיות מהסוג של „את מכירה את עמוס קינן, אישית?" או „מה קורה שם עם שמוליק קראוס?" או אפילו „תגידי, איך הנישואין של ירדנה ארזי?" וגם „איך הסטריפטיז במועדון נובמבר עכשיו?"

לך תגיד להם, שער לרגע זה לא ידעתי שיש בכלל מועדון נובמבר והפעם האחרונה שראיתי סטריפטיז היתה לפני 15 שנה.

אחרי 300 השאלות שהופנו אליי (כאל נציגת תל־אביב) שמתוכם על 296 לא ידעתי לענות, עזבו אותי הירושלמים והתחילו לשוחח בינם לבין עצמם, בעניין תל־אביב. הם סיפרו אחד לשני על החיים המשוגעים שמתנהלים בעיר הזאת, על הבגדים המטורפים של הבחורות, ועל המתירנות שלהן (בניגוד לירושלמיות), על זה שתל־אביבי ממוצע יכול ללכת בערב לאחד מתוך 30 מופעים שנערכים שם מדי לילה, ובעיקר על זה שהחיים בתל־אביב מתחילים ב־12 בלילה וריזנגוף נסגר כל יום ב־8 בבוקר, אחרי לילה סוער. דווקא היה מאוד מעניין. הרבה שנים אני כבר גרה בתל־אביב ולא ידעתי את כל הדברים האלה.

אחר־כך חזרתי הביתה (לתל־אביב). בערב הלכנו לסרט בקולנוע בן־יהודה. הסרט נגמר ברבע ל־12 וכגלל שהירושלמים אמרו לי שריזנגוף הומה עד 8 בבוקר, החלטנו ללכת ולקרוע את העיר (במושגים שלנו זה ללכת ולשתות כוס קפה בבית־קפה). צערנו מלאי שמחה לקראת ההרפתקה הגדולה, אבל בפינת גורדון ראינו שהכל סגור. עברנו את דיזנגוף פעמיים, בקטע הקובע שבין גורדון לכיכר, ולא היה כלום. בכסית ישב בן־אדם חלש אחד ומסביבו הרבה כיסאות על הרבה שולחנות. שאר בתי־הקפה היו סגורים. מישהו מקומי ראה את

„את תל־אביבית?"

עינינו תרות אחר מקום עם קפה, והוא אמר לנו שקפה רוזל פתוח. נכנסנו, שתינו קפה ואכלנו עוגת גבינה.

ב־12.20 גמרנו לשתות והלכנו הביתה דרך רחוב שומם וריק.

זה מה שקורה לבן־אדם שלא מאמין לירושלמים והולך לבדוק את המצב בעצמו.

עבודת יד

אחרי החגים (גם פורים זה חג) תמיד יש אנשים שנשארים עם כמה סלסלות קש ריקות בבית. אלה הסלסלות שהגיעו בערב־החג מלאות ביין ובשוקולדים, מהאנשים שחייבים לכם, או מאלה שרוצים להיות חייבים לכם. אתם רוצים לזרוק את הסלסלות הריקות לזבל? בבקשה. זה גם מה שאני הייתי עושה. אבל אדם לא צריך לשפוט את כולם לפי עצמו. אני יודעת שיש אנשים שליבם לא נותן להם לזרוק לזבל, אפילו זבל. יש כאלה. ולהם אני הולכת לעזור הפעם.

כל אחד יודע שאפשר לקשור סלסלה כזאת

לתיקרה ולשים בתוכה עציץ עם איזה צמח שיורד למטה. מאוד יפה. אם הסלסלה לא גדולה מדי, אפשר לשים בתוכה כלי־זכוכית ובתוכו לשים את הפרחים שקונים בשבת, כך שהפרחים ייראו שהם מתוך הסלסלה עצמה. אפשר כמובן להשתמש בה כדי שתאחסן את כדורי־הצמר והמסרגות ושתעמור על יד הספה.

אם היא קטנה אפשר לתלות אותה במיטבח ולשים בתוכה את כל צינצנות התבלינים. אפשר, כמובן, לקשור לסלסלה חבל ארוך ואם אתם גרים בקומה גבוהה ללא מעלית, אפשר לשלשל את הסלסלה למטה בשביל שהבעל ישים בפנים את הלחם והחלב ולא יצטרך לעלות שוב את כל המדרגות. את כל זה אתם הרי ידעתם, ואני רק הזכרתי לכם, אבל הנה אחד שלא ידעתם.

אמנם זה מיועד רק לאנשים שיש להם בנות קטנות, זאת אומרת הפרוטקציונרים. אבל לפעמים גם להם מגיע. החומרים הדרושים הם ארבעה גלגלים ישנים או אפילו ארבעה עיגולי עץ. שני מוטות ברזל או עץ או אפילו פלסטיק חזק, ברוחב הסלסלה. חתיכת מתכת גמישה בשביל גג וקצת בר פירחוני. במקום הוראות הביצוע, אני מראה לכם צילום של המוצר המוגמר שקוראים לו עגלה לבובה. ומי שלא יכול לעשות את זה לבד, אחרי שהוא ראה את התמונה, שיילך לחנות ויקנה עגלה לבובה בכסף טוב.

מיפגשים מן הסוג החילוני

כמעט כל ערב אני רואה טלוויזיה. לפעמים טוב, לפעמים לא, לפעמים מעניין, לפעמים לא. אבל להגיד שיש דברים מרגשים, זו הגזמה. אלא מה? בערך שלוש פעמים בשנה אני יוצאת לבלות

לא ראית אתמול טלוויזיה? הפסדת!

בערב. ואחרי כל פעם כזאת, כלומר למחרת, תופסים אותי החברים והמכרים ואומרים „נו, מה את אומרת על התוכנית אתמול?" אני מסבירה שבמיקרה לא ראיתי את התוכניות אתמול ואז הם עושים פרצוף איום ואומרים „ממש הפסדת. הייתה חוויה."

השבוע דיברו כולם על תוכנית מיפגשים ועל נתיבה בן־יהודה שנתנה לעם ישראל (לא כולל אותי) חוויה מרטיטה.

אולי הטלוויזיה מוכנה, באופן יוצא מן הכלל וחד־פעמי, לשדר שוב את תוכנית מיפגשים לאלה שלא הצליחו לראות אותה. לדעתיים כבר עשו את זה עם תוכניות ששודרו בליל־שבת. גם אנחנו החילוניים רוצים קצת התחשבות. בתורה שלנו כתוב שלפעמים צריך לצאת מהבית ולבלות. ואחר־כך אנחנו משלמים על זה ביוקר. נו, מה אתם אומרים?

תיקון טעות

אני יודעת שלכם זה אף פעם לא קורה. אבל לחברים שלכם זה קורה הרבה פעמים. נכון? מזמינים לארוחת־ערב, מבשלים כל היום ובסוף הם מגישים לכם איזו חתיכת בשר או חתיכת דג חסרת טעם וחסרת ריח ומשעממת לגמרי.

מה עושים? קודם כל אומרים לחבר או לחברה (למי שבישל את העונש הזה) זה לגמרי לא באשמתם, אלא באשמת הקצב האידיוט הגנב שמכר להם את חתיכת הבשר. אחרי ליטוף־האגו הקטן ניגשים להצלת הארוחה ומכינים תוך חמש דקות משהו, שאם לא יציל את המולדת, בטח יציל את הארוחה. הנה שני רעיונות מצויינים לתיקון טעות בטעם.

★ ★ ★

רוטב בצל סמיך

(מתאים במיוחד לבשרים)

מטגנים על חמאה שני בצלים גדולים פרוסים לפרוסות, עד שיקבלו צבע בז' כהה. מכינים כוס חלב שתעמוד קרוב ליד שלכם, ואז זורקים על הבצל המטוגן כף גדושה של קמח. תוך כדי ערבוב הקמח, מוסיפים לאט לאט את החלב וכל הזמן בוחשים. ממליחים, מפלפלים ואם רוצים ממש פואזיה, שמים קצת אגוז מוסקט טחון. מורידים מהאש ושופכים כמות אדירה מהמעדן על חתיכת הבשר חסרת הטעם. מרגישים גאונים. אגב, כשרות זה לא עניין שלי.

★ ★ ★

הדבר השני שמו פיצ'ה והוא לקוח ממאגר מאכלי צפת, שכבר הזכרתי פעמים רבות במדור זה. שמים בסיר קטן ביצה שלמה ועליה שופכים מים בכמות של חצי קליפת ביצה. מוסיפים מלח, שן שום כתושה ומיץ לימון (כמה שאתם רוצים). בוחשים כל הזמן על אש בינונית עד שכל העסק נהיה כמו רוטב סמיך מאוד. בערך 3־2 דקות. אפשר להגיש חם או קר. טוב במיוחד לדגים, אבל אפשר לשפוך את הרוטב הזה גם על ביצים קשות או אפילו לאכול אותו על פרוסת לחם. יופי!

דניאלה שמי